

Els nostres Parlaments no volen revelar ni els sous ni l'assistència dels diputats

Secret parlamentari

Esbrinar quant cobren els diputats de les tres cambres dels Països Catalans o la freqüència amb què acudeixen al seu treball, resulta impossible. Si el Parlament Balear i les Corts valencianes no fan pública aquesta informació, el Parlament de Catalunya afirma no tenir-la.

En relació amb el seu escrit del passat dia 8 de març, R. E. número 17.099, em complau comunicar-vos que, d'acord amb el Reglament de les Corts Valencianes, la regulació "De les publicacions de les Corts Valencianes i de la publicitat del seu treball", està establerta als articles 88 a 90, per la qual cosa les Actes dels Òrgans d'aquestes Corts, i, en concret, del Ple, de conformitat amb els esmentats articles, tenen caràcter de document intern i d'acord amb el que estableix l'article 58 del RCV, tan sols poden tenir accés a aquestes els Il·lustres Senyors Diputats.

'TOP SECRET'

Conèixer la realitat més quotidiana del treball dels nostres parlamentaris pot ser més difícil del que sembla. El paràgraf que hem transcrit més amunt és la resposta de **Juli Millet i España**, secretari primer de les Corts valencianes, a un dels nostres redactors que tractava de revisar les actes dels plens realitzats el 1989 per tal de fer una estadística d'assistència. Al principi, tot semblava molt fàcil; davant la petició, un funcionari li facilità una taula i un bon munt de papers. Només calia revisar acta per acta i marcar una creueta en els diputats que havien fet campana. Amb el 60% dels plens escrutats, **Hèctor Villalba Chirivella**, d'Unió Valenciana, figurava en el primer lloc del *ranking* d'absències. Sobre quinze plens, només hi havia assistit a vuit. Però arribà l'hora de tancar i, a partir d'ací, les coses canviaren.

A l'endemà, un altre funcionari, ben gelós del seu quefer, va advertir al nostre redactor que calia una autorització del senyor Millet per a revisar les actes. L'il·lustre senyor Millet, que estava a punt d'incorporar-se a un ple, va dirigir el redactor cap a la biblioteca on podia

consultar el Diari de Sessions. El Diari és, en efecte, públic i hi figuren les intervencions de cada ple, però no figuren els diputats que hi eren presents. Després calgué demanar el permís per escrit i esperar la resposta, que ja s'augurava negativa.

A les Illes, el procés va ser semblant, encara que no hi hagué ni tan sols oportunitat de tenir accés a les actes. La mesa de les Corts demanà una petició per escrit i després d'una primera reunió, incrèdula, va exigir més explicacions; ara per ara, encara continuem esperant la resposta.

Al Parlament Català, la contestació és molt més dura i contundent; l'assistència dels diputats és un secret que es guarda ben gelosament, tal com ens digueren: "No hi ha cap manera de saber quins hi són i quins no, l'assistència no es reflecteix en cap document". És a dir, una vegada elegits, els parlamentaris escapen a tot control per part dels ciutadans. Naturalment, totes les sessions plenàries són obertes al públic, però, fins i tot per a la premsa, resulta moltes vegades difícil acomodar-se en el reduït espai que les nostres Cambres reserven als visitants.

DIETES, SOUS I ALTRES

També el sou dels parlamentaris roman en el més absolut misteri. Si algú tracta d'esbrinar quines són les remuneracions que perceben per la seua activitat pública, les respostes són ben desconcertants. Tant les Corts valencianes com el Parlament de Catalunya i les Illes, destinen anualment una part del seu pressupost als sous dels excel·lentíssims diputats, però l'única dada que en publiquen és la xifra global, que després serà objecte de nombroses divisions entre els diferents grups fins arribar als diputats, però sense que hi haja cap control públic a banda de l'exercit pels mateixos parlamentaris. "Si vols saber alguna cosa concreta, li la

preguntes a un diputat, és l'única manera" és la resposta oficial dels gabinets de premsa.

Dels tres parlaments, el de les Illes és el que, possiblement, utilitza un sistema més clar i just a l'hora de recompensar el treball dels seus usuaris. A més dels 26 milions anuals que s'emporten els cinc membres de la Mesa, i dels 95 que estan pressupostats en concepte de dietes de trasllat, el Parlament balear només retribueix els seus parlamentaris en el cas que vagen a treballar, és a dir, que hi ha una assignació, d'11.500 pessetes, per

cada acte parlamentari al qual s'assisteix. Això inclou els plens, les comissions, les meses, les meses de comissions, les juntes de portaveus, etc. Com que els grups solen especialitzar el seu efectius en àrees concretes, com més petit és un grup parlamentari, més oportunitats tenen els seus membres de participar en més d'una comissió. D'alguna manera, es compensa la inferioritat electoral.

El grup més petit és l'encapçalat per **Carles Ricci**, que, a més, n'és l'únic integrant. Es tracta del Grup Mixt, que ell

mateix crea en escindir-se del CDS. En les eleccions autonòmiques de 1987 es va presentar amb el partit de Suárez, però quan el pacte centre-esquerra entre PSOE, PSM, UM, CDS, va fracassar, Ricci, que n'era un decidit partidari, va decidir anar-se'n i començà a donar suport al govern Cañellas fins arribar a ser un aliat sistemàtic del govern autonòmic. Ara, a més de la possibilitat d'anar a totes les comissions, Carles Ricci rep les 175.000 pessetes que el Parlament atorga al seu grup i que ell pot utilitzar en total consens. Si Ricci decideix anar a tots els actes que el Parlament celebra al llarg d'un dels quatre mesos del període de sessions, amb facilitat pot arribar a cobrar les 600.000 pessetes mensuals.

El Parlament català i les Corts valencianes sí que atorguen un sou als seus diputats, tan si aquests hi assisteixen amb regularitat com si decideixen passar dels debats, les comissions i altres treballs de la Cambra. Per als seus 135 diputats el Parlament català destinà l'any passat, en concepte de "remuneració a alts càrrecs", 487.038.371 pessetes i les Corts valencianes, amb 89 membres, invertiren en el mateix apartat 269.438.965 pessetes.

Cap diputat cobra el mateix que un altre perquè un complicat sistema de plusos s'encarrega de fer-los gairebé unipersonals. Es constant a les nòmines dels il·lustres la presència de quantitats en conceptes realment estranys.

A València el sou bàsic d'un diputat és de 165.000 pessetes al mes, més 50.000 de representació (?), que fan un total de 186.000. A més, poden cobrar-ne fins a 100.000 per dietes de viatge i vint pessetes per quilòmetre de desplaçament per a cada acte a què assisteixen. A partir d'ací es pot especular amb les distàncies i els diputats.

A Barcelona, el sou arriba a les 180.000 pessetes, més 120.000 de despeses (?). A més, hi ha una indemnització (?) de 60.000 que fa un total de 360.000. Les quantitats dels estranys capítols de despeses i indemnització poden modificar-se segons si el diputat està casat o viu lluny, o té fills, o ha estat funcionari, etc.

Més enllà del sou, diguem-ne bàsic, els parlaments contempen diversos plusos per als portaveus dels diferents grups i també per als presidents, encara que no tots els partits tenen dret a president.

Els diferents pressupostos tenen també partides que van a parar als grups. Mentre a les Balears, la quantitat mensual

La responsabilitat pública és, de vegades, esgotadora.

varia des del 1.750.000 pessetes que percep el Grup Popular fins a les 175.000 del Grup Mixt. A Catalunya i al País Valencià la quantitat és de 400.000 pessetes per a tots, més una quantitat per diputat obtingut a les eleccions.

INFORMACIÓ CONTRA CORPORATIVISME

Més enllà del desconeixement que el públic en general té respecte a la tasca que realitzen els representants que ell ha triat, l'activitat parlamentària es troba en el perill de convertir-se en un treball corporatiu i tancat, contràriament a l'esperit democràtic que l'ha creada.

El funcionament interior de qualsevol de les nostres cambres està ple de sorpreses que només arriben a l'opinió pública quan les xifres són molt grans i els respectius gabinets de premsa estableixen algun contacte fortuït amb el diari de torn. És el cas de l'augment del sou dels diputats valencians que l'any passat va ser del 64% davant del 4% que van tenir els funcionaris de la mateixa Cambra.

Només una mirada als Diaris de Sessions serviria per a comprovar quantes

Emili Attard i Miquel Roca, dos dels 'pares de la Constitució' opinen sobre el dret a la informació dels ciutadans

1- ¿Creu vostè que els ciutadans han de tenir informació exhaustiva i completa sobre el treball públic dels parlamentaris i els seus emoluments?

2- ¿Considera que, ara per ara, es té prou informació sobre això, que el ciutadà està ben informat?

Emili Attard

1- Sí, clar. L'essència de la democràcia és la responsabilitat del protagonisme polític.

2- Crec que en té bastant, encara que em penso que no és prou perquè no hi ha un control per part de qui l'ha d'exercir, que és el Parlament. No aconsegueix la seva missió perquè els parlamentaris depenen molt dels partits que són els que els han triat i pels quals es troben al Parlament i això, moltes vegades, sobretot en el cas de les majories, coarta l'exercici que haurien de fer els nostres representants.

Miquel Roca

1- Sí.

2- No ho sé. Depèn. Com es veu, els que volen saber, saben, i els que no, no.

lleis s'aproven amb un nombre ridícul de diputats presents. Fins i tot a les Corts valencianes, on el PSOE té la majoria però no absoluta, s'han arribat a donar casos de plens celebrats amb només 25 membres; ni la tercera part del total.

Amb tota probabilitat, els documents

d'ús exclusiu del senyors diputats ens revelarien un bon grapat de deficiències semblants i la prohibició d'accedir-hi no fa més que generar el dubte respecte a la mateixa institució.

Jordi Sebastià